

og lidt for kirkelig Oplysning og Livsvækkelse mellem sine Medmennesker, men denne Mand vilde efter en hogstabelig Opfattelse af Forslaget ikke kunne komme til at tage Deel i den her tilsigtede Frihed. Der findes som bekendt ogsaa Kvinder, der ikke ere, eller have været gifte, og som, undertiden gennem et langt og hæderligt Liv, have bestyret en endog stor Huusstand, ogsaa Saadanne kan det ikke være Lovforslagets Tanke at ville udelukke. Den Uklarhed, som Udvalgets ærede Ordfører meente endnu var bleven tilbage i de Udtryk, som vi have søgt at fremsætte Forslagets Tanke i, kan jeg ganske vist ikke see, men jeg skal i den Henseende kun udtale, at det vilde være os kjær, om denne Tanke kunde blive fremsat klarere og tydeligere, end det er sleet af os. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, saa ere vi derved gaaede ud fra den Mening, at Ordene „de ministerielle Handlinger“ ere aldeles ubekjendte blandt Rægsfolk, og at i den nyere Tid disse Udtryk ere bleve bekendte for Folk i en ganske anden Betydning. Hvad der tilsigtes dermed, troe vi maae være Alt, hvad der er fornødent til Daab og Altergang, og som vi derfor troe finder sit bedste Udtryk i de Ord, vi have ønsket satte istedet, nemlig: „Sacramenternes Forvaltning“. Til de øvrige kirkelige Handlinger, som f. Ex. Brudevielse, synes jeg ikke, at der kræves Andet, end hvad der hører til en fuldstændig Gudsstjeneste med Sacramenternes Forvaltning. — Forslaget under Nr. 3 er kun en Redactionsændring. Vi have meent, at naar der kommer til at staae „10 af det nysnævnte Antal“, vil det give Meningen kortere og klarere; thi Halvdelen af det Antal, der nævnes iforveien, nemlig 20, maa jo være 10. — Hvad endelig Forslaget under Nr. 6 angaaer, da er det udgaaet fra den Betragtning, at det vilde være en stor Ubillighed at betage Medlemmerne af en saadan Menighed Ret til at benytte deres Sogns Kirkegaard, ogsaa efterat den havde anstaaft sig en egen Kirkegaard; thi hvis vi forstaae dette Forslag, som Udvalget har stillet, maa det være en frivillig Sag for en Menighed, om den vil staae sig en Kirkegaard eller ikke. Men det vilde forekomme mig aldeles uberettiget, om man vilde berøve Noget, forbi

de bringe et Offer, en Ret, som man dog vil lade dem, der ikke bringe et saadant Offer, beholde ubestaaren. Men hvad jeg lægger særlig Vægt paa, er et Forhold, som, hvis disse Udtryk blive staaende, meget let vil kunne fremkomme. Man kan saaledes tænke sig, at en saadan Menighed staaer sig en egen Kirkegaard — i Forbi-gaaende sagt, troer jeg, det vil være sjældent — og dog kunde enkelte, især ældre Medlemmer, gjerne nære et Ønske om at kunne komme til at hvile paa Sognets Kirkegaard ved Siden af forudgangne Kjære. Det vilde vistnok være en stor Ubillighed mod Saadanne at berøve dem denne Ret, aldensjund jeg ikke kan indsee, at den Bestemmelse kunde hjemle sig nogen- somhelst fyldestgjørende Grund, enten af Nødvendighed eller af Nytte og Gavnlighed i andre Henseender.

Sdet jeg slutter, skal jeg tilføie for mit eget Vedkommende, at det er kun efter megen Selvovervindelse, at jeg har besluttet mig til kun at stille eller at tage Deel i at stille disse forholdsviis smaa Ændringsforslag. Loven i sin Heelhed er efter min Mening saaledes, at den Frihed, som den giver, ikke er givet med saarund en Haand, som man uden mindste Fare og Skade i nogen Henseende kunde have givet den. Der er Betingelser, saa hemmende og saa tyngende, at det vil ikke undlade at være Hindringer for den fulde Betsignelse i Lovens Virksomhed til det Maal, som den dog tilsigter. Jeg skal imidlertid ikke nærmere gaae ind paa dette, navnlig ikke paa dette Trin af Sagens Behandling, men kun anbefale de af os saaledes stillede Forslag til den høitærede Ministere og Thingets Betvillie.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:** Det er med Erkjendtlighed, at jeg har modtaget idetmindste Fleertallet af de Ændringer, der gaae ud paa at tilbeibringe et renere, klarere og bestemt Sprog i det foreliggende Forslag, som hidrør fra det meget ærede Udvalg. Og det er vistnok i Henseende til enkelte af de væsentlige Forandringer i Loven ikke uden nogen Betænkthet, men dog med den Bevidsthed, at jeg kan følge saa langt, og at jeg er villig til om Gud vil, at føre Loven fremdeles saa lang